

Wspomnienie o prof. dr hab. med. Annie Marii Romickiej

Professor Anna Maria Romicka. Obituary

Wczesne lata sześćdziesiąte XX wieku... W maju sześciuosobowa grupa lekarek pediatrów rozpoczęła pracę w Klinice Reumatologii Wieku Dziecięcego nowo powstałego Instytutu Reumatologii przy ulicy Spartańskiej 1.

Ania Romicka była najmłodszą naszą koleżanką i do końca dla nas – „starej gwardii” – taka pozostała. Zostałyśmy bardzo serdecznie przyjęte przez współorganizatorów Kliniki – adiunktów dr. med. Zygmunta Łazowskiego i dr. Irenę Kozicką-Polak, którzy byli zatrudnieni przez kilka lat w tzw. starym Instytucie przy ulicy Nowogrodzkiej, a więc byli już doświadczonymi reumatologami. My, osoby nowo przyjęte, musiałyśmy dopiero uczyć się reumatologii, w czym pomagali nam nasi koledzy adiunkci.

Prof. Anna Romicka („nasza Ania”) w czasie swojej ponad 50-letniej pracy w Instytucie Reumatologii (kolejno: asystent, st. asystent, adiunkt, docent) uzyskała stopnie naukowe doktora nauk medycznych, doktora habilitowanego nauk medycznych, a następnie tytuł profesora. W 1997 r. została kierownikiem Kliniki i pełniła tę funkcję przez 11 lat.

Do Jej najważniejszych osiągnięć naukowych można zaliczyć m.in. pionierskie badania dotyczące udziału układu oddechowego w układowych zapalnych chorobach tkanki łącznej u dzieci i młodzieży. Wyniki tych badań były przedmiotem Jej pracy na stopień doktora nauk medycznych i doktora habilitowanego – obie zostały wyróżnione nagrodą Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej. Były również przedmiotem wielu publikacji i doniesień przedstawianych na zjazdach oraz sympozjach zagranicznych i cytowane przez wielu autorów. Jej udział w pracach Kliniki był wszechstronny. Stała się doświadczonym klinicystą reumatologiem i autorytetem dla lekarzy z innych ośrodków reumatologii. Była kierownikiem specjalizacji wielu przyszłych specjalistów w tej dziedzinie, promotorem trzech prac na stopień doktora nauk medycznych oraz recenzentem licznych prac doktorskich i habilitacyjnych. Była obdarzona niezwykłym talentem dydaktycznym. Jej wykłady wzbudzały żywe zainteresowanie i aplauz wśród szkolących się lekarzy i studentów. Napisała kilka podręczników poświęconych reumatologii wieku rozwojowego. Przez wiele lat prowadziła sprawozdawczość z prac naukowych Kliniki, jak również współpracowała w tej dziedzinie z Sekretariatem Naukowym IR, a następnie pełniła funkcję przewodniczącej Rady Naukowej IR przez dwie kadencje.

W Polskim Towarzystwie Reumatologicznym była członkiem Sekcji Pediatrycznej EULAR, w ramach której prowadzone są wspólne międzynarodowe badania mające na celu ujednoczenie nomenklatury, podziału i kryteriów diagnostycznych zapalnych układowych chorób tkanki łącznej w wieku rozwojowym oraz ocenę metod nowoczesnej terapii tych chorób.

Ze względu na doskonałą znajomość języka francuskiego współpracowała ze słynnym ośrodkiem pediatrycznym L'Hopital Necker des Enfants Malades w Paryżu. Przebywała tam wielokrotnie jako stypendystka, a następnie visiting profesor. Brała czynny udział w zjazdach i sympozjach naukowych.

Ania była bardzo towarzyska, obdarzona urokiem osobistym, toteż była powszechnie lubiana. Jako kierownik Kliniki cieszyła się szacunkiem, zaufaniem i wielką sympatią swoich współpracowników. Dzieliła się swoim doświadczeniem i zachęcała do zdobywania osiągnięć w pracy. W ten sposób podtrzymywała tradycję i wyjątkowy klimat w Klinice, który stworzył przed laty nasz niezapomniany Kierownik i Nauczyciel Profesor Edward Wilkoszewski.

Została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski i Złotą Odznaką ministra zdrowia i opieki społecznej za wybitne zasługi.

Odeszła od nas 7 stycznia 2014 r. po ciężkiej chorobie, z którą zmagą się przez ostatnie lata.

Z wielkim żalem żegnamy Profesor Annę Romicką – zarówno koleżanki i koledzy z Kliniki, dla których była oparciem i autorytetem, jak i przyjaciele z Instytutu Reumatologii i innych ośrodków, z którymi współpracowała przez długie lata. My – już bardzo nieliczne koleżanki rozpoczynające pracę w pierwszych latach powstania naszej Kliniki – żegnamy Anię pogrążone w wielkim bólu. Ponad 50 lat wspólnej pracy i przyjaźni to bardzo duży kawał życia, ale przeminał tak szybko.

Żegnaj, Aniu.

Prof. dr hab. med. Katarzyna Rostropowicz-Denisiewicz